SKORPIONEN

Anarkistisk Organ

Udkommer saavidt muligt 2 Gange maanedlig - Enkelte Numre 5 Øre - 60 Øre halvaarlig, i Provinserne og Norge 1 Kr. - frit tilbragt

Nr. 7. | Tirsdagen den 30te Oktober 1906. | 2. Aargang

Udgivet af anarkistisk Agitationskomité. | Ansvarshavende: J. Jørgensen

Ekspedition: H. P. Hansen, Dannebrogsgade 51, 1. Sal o. G.

Magthavernes Ret er Militarismen. Lader vi os ikke bruge som Slaver, er deres Magt og dermed deres Ret intet.

P. H.

Retten

Ret er i samfundsmæssig Betydning *det*, som tager Hensyn til alles Interesser, det vil sige det, som ikke lægger Hindringer i Vejen for nogen til at følge sine Interesser, forudsat at disse ikke gør voldeligt Indgreb i andres — Uret er *det*, som kun tager Hensyn til enkeltes Interesser paa Bekostning af de andres. Dette synes mig den eneste logiske Opfattelse af Ordet «Ret».

Enhver Regering indbilder sig at sidde som Udtryk for Retten i Samfundet. Deres Grundtanker gaar, som man over alt vil se, ud paa dette: «Vi alene vide, hvad der er det rette og ser derfor bedst, hvad der tjener til alles Vel!» Det er i Kraft af denne opblæste Tro paa sin egen Aandsstorhed, at en Regerings Mening skal paatvinges Samfundet som den gældende Mening, og det er som Følge af Mangel paa Mening at Samfundets Medlemmer finder sig deri.

Ethvert Menneske, der ikke staar paa højere aandeligt Standpunkt, end at han tror, at Regering er nødvendig for Samfundets Bestaaen, vil, om han selv bliver Regering eller Medlem af en saadan, mene, at hans egen Mening, som er den eneste rette, bør paatvinges andre. Thi netop det, at han tror paa en Regering, beviser jo, at han er Modstander af enhvers Ret til at have sin egen Mening. Selv om han kun er Tilhænger af Tanken om en Regering, valgt af Folkets Flertal, ændrer det ikke Forholdet; thi han tror da paa Flertallets Ret til at undertrykke Mindretallets Mening. Det vil sige, han begynder egentlig først rigtig at tro derpaa, naar hans egen politiske Mening kommer til at tilhøre Flertallets.

Selvfølgelig er det ganske uretfærdigt at nogle skal have Ret — eller rettere Magt — til at undertrykke andres Mening. Thi, da man vel godt kan gaa ud fra, at der blandt alle dem, der overhovedet har en Mening, ikke findes to, der er ganske ens, kan det umulig tænkes, at al «rigtig Mening» eller blot Halvparten af den «rigtige Mening» skulde være indbefattet i disse enkelte Personer, som leder det offentlige Liv efter deres Mening. I det hele taget er det umuligt at sige, at noget bestemt er den rigtige Mening; thi Mening er jo noget, der afhænger af Interesserne, og da disse jo er forskellige for hvert Individ, bliver Meningerne ogsaa forskellige.

Naar Staten, hvilket praktisk set er Statens Regering, derfor laver Love efter sin Mening, og med Magt tvinger andre til at rette sig derefter, undertvinger den andres Mening og gør sig derved skyldig i et grovt Indgreb i Individets Ret. At de fleste Mennesker godvillig — om end ikke frivillig — lader sig underkue af Statens Mening, skyldes dels, at deres egen Mening er saa ubetydelig ringe, fordi de er saa usigelig sløve og uvidende, dels, at de, grundet paa en dum Moral, betragter Staten som noget helligt, det vil sige ser op til dette Begreb som noget frygteligt, noget mægtigt, noget stort. De opgiver deres egen Individualitet og underkaster sig Statens Mening, lige meget om denne er i Strid med deres Interesser eller ej.

Ethvert Samfund, der er bygget paa Love og Avtoritet, d. v. s. paa Herredømme, maa absolut blive saaledes, at nogles Interesser underkues, medens andres favoriseres. Thi det ligger i Sagens Natur, at dem, der hersker, vil tvinge deres Mening igennem, og *deres Mening* er kun et Udtryk for deres Interesser. Ethvert Menneske tror jo, at hans egen Mening er den rette; thi gjorde han ikke det, havde han simpelt hen ingen Mening. Og naar man nu bliver Medlem af en Regering, vil man selvfølgelig indenfor denne hævde sin Mening. Regeringens Mening bliver altsaa den Mening, hvorefter alle Love laves. Nægter nogen at adlyde Lovene, tvinges han med Magt dertil, eller indespærres, hvis han viser sig standhaftig. Men sæt nu, at den, der straffes, fordi han ikke vil opgive sin Mening, havde en mere rigtig Mening end Regeringens. Rigtig i samfundsmæssig Betydning. Saa straffer Uretten altsaa Retten, fordi den ikke vil billige Uretten. Enhver, der altsaa ikke vil billige og underkaste sig Uretten, bliver straffet. Samfundet bliver saaledes uretfærdigt, Ret bliver kun det, der har Magt paa sin Side, og det, Samfundet kalder Straf, bliver kun Hævn eller Vold.

Man vil maaske indvende, at i en Stat, bygget paa Flertalsregimente, vil ingen nævneværdig Uretfærdighed kunne foregaa, fordi Flertallet altid har «mest Ret». Men det er ikke Tilfældet. De besiddende Klasser er f. Eks. i Flertal i det bestaaende Samfund, men ingen Proletar vil f. Eks. indrømme, at det er Ret, at han skal nødsages til at henleve hele sit Liv i Elendighed og Ulykke, medens andre kan leve i Overdaadighed og Glæde. Nej, det kan saamænd lige saa godt ske, at Mindretallet har Ret, eller, hvad vel bliver det sandsynligste, at ingen af dem har Ret; thi Ret bliver det først, naar ingen undertvinger andre.

Vil man derfor søge Ret i Samfundet, *maa man først og fremmest søge bort fra Statsbegrebet*; thi enhver Stat er bygget paa Princippet: nogles Ret til at udøve Vold mod andre. Statens Ret kan kun blive Statens Magt, og et Flertalsstyre under fuldt parlamentariske Former vil ikke ophæve Uretten og Undertrykkelsen; men tværtimod kun styrke denne, idet det vil give den herskende Klasse et vist Skin af Ret til at undertrykke Mindretallet. Virkelig Ret for alle kan kun fremkomme, naar Stat, Love, Avtoritet og individuel Ejendomsret, som er det, der skaber al Strid og Underkuelse i det bestaaende Samfund, ophører at eksistere.

S. R.

Front mod Militarismen

Hvilken Rædsel, hvilken Kval, hvor mange Lidelser, hvor mange Taarer, hvor megen Skam og hvor meget Blod læses der ikke ud af det ene Ord: Krig. Ved dets Klang gennemisnes man, saa Haaret rejser sig; med Bæven og Gru tænker man sig hensat i dens vilde Tummel, man ligesom føler Staalets kolde Klinger, man hører Kuglernes Piben, Kanonernes Torden, Trompeternes Fanfare, Kommandoraabene, de saaredes Skrig, de døendes Rallen og de afsindige Troppers Raab og Hyl, disse Tropper, der af Strabadser, Lidelser og Alkohol er drevet til Vanvidets Rand, gebærdende sig som vilde Bestier, som blodtørstige Uhyrer, der myrder væk for Fode. Ja, myrder, myrder Mennesker, Væsener af Kød og Blod, underkuede og fordummede, drevet frem i store Hjorder som Kvæg, der drives til Slagtebænken, men dog Mennesker. Krig er den værste Skamplet paa vor Kultur, den haardeste Anklage mod vor Humanitet og dog priser vi begge Dele i høje Toner. Vi ser overlegent paa de vilde Folkeslag, ler af deres Afguderi, deres Ofren til Guderne, og dog gør vi det samme, naar vi lader vore Præster vel-

signe Hæren og rette en Bøn til Gud for Krigens heldige Udfald.

Vi taler forfærdet om Kanibalernes Grusomhed og glemmer vor egen Forbandelse: Krigen.

Vi afholder Fredskongresser og indsætter Voldgiftsdomstole til Afgørelse af Tvistighederne, og dog florerer Krig og Undertrykkelse som ingensinde før.

Hvilket Blødsind, hvilken Naivitet at tro at kunne afskaffe Krigen, men bibeholde Militarismen.

Hvilken Læge kan helbrede den syge, der ikke vil lade Sygdommens Aarsager fjerne?

Hvilken Landmand vil nøjes med at skære Ukrudtet bort i Stedet for at rive det op med Roden?

Hvilken Bacille dræbes uden at dens Livsbetingelser tilintetgøres, ødelægges?

Aarsagen, Roden, Livsbetingelserne for Krigen er Militarismen. Vil vi derfor afskaffe Krigen, maa vi først udrydde Militarismen.

Krigen har altid været frygtet, dens Myrderier og Skændselsgerninger har altid forbitret Folkemasserne, men sløve og dumme, som de var, forstod de ikke at befri sig for denne Ulykke.

Nu om Stunder er dette Forhold dog forandret, Folkeslagene har tilkæmpet og tilegnet sig mere Viden, mere Oplysning, Tekniken og Kemien har gjort store Fremskridt. Vore Krav til Livet er blevet større, vor Livsanskuelse friere.

Vel er Dumheden og Sløvheden ikke overvundet, men dog gaar en Understrøm af Forstaaelse og Begejstring sin Sejrsgang over hele Kloden; Krig og Militarisme vil drukne i dens frembrusende Bølger. Forstaaelsen, Begejstringen er lig en Lavine, der kommer i Bevægelse, ruller uden Ophold, overvindende alle Hindringer, enhver Modstand, ned fra Bjergets Tinder, ned ad Skrænter, knusende i sit Favntag baade Militarismen og Krigen.

Og da først vil Betingelserne for Broderskab og Fred være til Stede; først da vil Lykken og Glæden ved Livet kunne blomstre, og Krigen være en Umulighed.

Derfor, Kammerater, kast Fejgheden af Eder! Lad Jorden give Ekko af vort Feltraab: «Ned med Militarismen», «Ned med Krigen!»

R. Nielsen.

Det lovordnede Samfund og Militarismen kan ikke skilles. Derfor er enhver bevidst Antimilitarist — Anarkist.

P. H.

Kirken

Med Flid har Kunst i Sekelrækker
sig mange skønne Minder sat,
der Slægtens Skønhedsglæde vækker.

Paa Kloden trindt er spredt en Skat,
af Snillet og Geniet baaren,
den knejser stolt ved Dag og Nat.

I Sten paa Sten med Spir og Taarne
de synes kun som Fremskridt skabt,
og kun til skøn Forædling kaarne.

Men ak, hvad der ved dem er tabt,
ved dem, hvis Form saa herligt virker,
de flestes Tanker aner knapt.

I disse Rum, som kaldes: Kirker,
frembæres Drømmen om en Gud,
der over alt og alle virker.

Og Sind og Sans man fylder ud
med dette syge Hjærnespind,
og lader haant om Livets Bud.

Med Rædsel og med sorgfyldt Sind
Ideen ses og hvad den bringer
af Nød og Savn i Livet ind.

Forsagt! dette Budskab tvinger
kun Sløvhed frem, gør Viljen blød, —
Vel intet Ord saa hæsligt klinger.

Forsagt! saadan Kirken bød,
og saadan ogsaa Præstens Lære,
mens selv han altid Glæden nød.

Ja. Hykler kan kun Præsten være,
hvad eller hellig Dumrian —
foruden Hjerne eller Ære.

Forbandet blevet er hvert Land,
forbandet blev den ganske Verden
ved Hjælp af Skurken, Kirkens Mand.

Men hvad han skadet har vor Færden,
og hvad han druknet har i Blod,
erstattes i — den anden Verden.

Hvis dette Afsind os forlod,
den syge Spejden bag ved Livet,
en ny og bedre Slægt fremstod.

Hvis ikke Kirken midt i Kivet
til Ære stod for Himlens Gud,
var Vej til jordisk Lykke givet.

Li-ping.

Fortællingen om den faldefærdige Bygning

I en vis Gade i en vis By befinder der sig et faldefærdigt Hus. Hvert Øjeblik truer det med at styrte sammen, og i Fald dette skete, vilde mange Mennesker blive begravede under Ruinerne.

Husejeren var meget gerrig. Tilstanden af Huset foruroligede ham ikke, han agtede ikke paa den Fare, der var til Stede for Husets Beboere; men derimod var han i Besiddelse af en overordentlig Punktlighed, naar det gjaldt at inkassere Huslejen. Flertallet af Beboerne var tarvelige, gode, men alt for naive Folk.

Naar de hørte det knage og brage i den gamle Bygning, eller de hørte Murværk og Sten falde ned, saa sagde de ganske ligegyldigt, at dette ikke havde noget at sige. Saadan havde det været længe og forøvrigt havde Husejeren fortalt dem, at det aldrig havde været anderledes.

Imedens blev Faren større og større; de begyndte saa smaat at mærke, at Husets ynkelige Tilstand ene og alene skyldtes Husejerens Gerrighed. Nogle af Lejerne begyndte at knurre, men ad Lovens Vej lod Ejeren dem sætte ud. Der gik ikke én Dag, ikke én Time uden at der skete en eller anden alvorlig Ulykke. Antallet af dem, der knurrede, voksede stadig. Saa hittede Husets Ejer, der var et fiffigt Menneske, paa en List. Igennem allehaande ondartede Paafund forstod han at saa Tvedragt mellem Lejerne indbyrdes; disse Stridigheder blev til Hovedankerne, man glemte derover den gamle Rønnes Faldefærdighed.

Husejeren lo saa det klukkede i ham over sine Lejeres enorme Dumhed. Men Huset blev mere og mere faretruende for sine Omgivelser, saa at tilsidst nogle behjertede Mænd forlangte en alvorlig Reparation. Ejeren blev saa bange; ganske vist betalte jo Lejerne deres Husleje punktlig som før; dog syntes han, at det var borte med deres Tillid og Respekt, og han forsøgte endnu en Gang at berolige dem, idet han lovede alt, hvad de ønskede, men ikke gennemførte det.

Saa opfordrede en af Lejerne de andre til et Møde og foreholdt dem, at Huset, de beboede, var en Ulykkeshule, hvor der ikke gik én Dag uden Uheld, at nogle havde mistet deres Fader, deres Moder, deres Broder, deres Søster, deres Barn derved. Og Mennesket, som var Skyld i alle disse Ulykker, det var Husejeren, som kun tænkte paa Lejen, men aldrig paa Lejerne.

Skal det vedblive længe saadan, skal vi vedblive at være saa dumme at taale alt, skal vi endnu længe berige denne Gnier og udsætte os alle for Fare derved? Mange svarede ham med høj Stemme: «Nej, nej, det er nok, det er nok!» «Godt,» sagde han, forstaa mig nu vel, vi maa fordre af Ejeren, at han lader Huset rive ned og rejse et nyt paa et nyt Fundament, fordi alt Arbejde med at reparere den gamle Bygning er spildt Ulejlighed. Mange svægede, at de ikke vilde hvile før Huset var demoleret, og begyndte for denne Idé en omfattende Propaganda. Ulykkeligvis var de ikke i Besiddelse af Ordets og Pennens Magt, men gode Naboer tilbød at tale og skrive for dem.

Nogle var lykkelige over dette Tilbud; det var de naive, dem, der let glemmer, men nogle sagde derimod, at man maatte huske paa, at allerede andre Personer i andre Tilfælde havde tilbudt deres Tjeneste, men ikke udrettet noget. «Vær dog fornuftige,» sagde de, «kan I tænke Jer, at et Menneske, der bor i en solid Bygning, som hverken kender Tilstanden eller Faren ved en faldefærdig Rønne, kan varetage Eders Interesser, men de vilde ikke høre paa denne fornuftige Tale; og de Herskaber, som bor i solide og gode Huse, blev Værger for Beboerne i den gamle Rønne. De aflagde Husejeren et Besøg, men kunde paa Trods af deres mange gode Talemaader intet udrette. De fik derpaa Lejerne af den gamle Rønne overtalt til at sende flere saadanne Folk til Ejeren, og det var en saare let Sag. Ejeren var rig, og Folk reves om Æren af at være Værge for at kunne aflægge ham et Besøg, og saa bagefter at kunne blære sig med, at de stod i Forbindelse med denne rige Mand, og fra nu af spurgte man sjældent om, hvilke Forbedringer der var nødvendige, men derimod ret tidt, hvilke Personer der skulde varetage Lejernes Interesser. Denne Diskussion har varet længe og vedbliver endnu. Lejerne bor endnu i den gamle faldefærdige Rønne, som bliver værre og værre, men Ejeren ler over deres Dumhed, ler fordi de bliver ved at berige ham ved at de betaler Lejen paa Punkt og Prikke.

* * *

Det faldefærdige Hus er det nuværende Samfund.

Husejeren er Bourgeoisiet, den besiddende Klasse.

Lejeren er Proletariatet.

Huset er faldefærdigt, det burde rives ned.

Bourgeoisiet har intet Hjerte og Proletaren er sløvet gennem Afhængighed af Bourgeoisiet.

Kampen om, hvem der skal paatale vore Interesser, afvender Tankerne fra Maalet.

Ikke en Skiften af Personerne er det, vi trænger til, men derimod at opbygge et nyt Samfund paa et nyt Grundlag.

Ingen kan garantere for, at de vil blive bedre end de andre, fordi Mennesket er et Produkt af Forholdene og Omgivelserne.

Man aander ikke frisk Luft af en fordærvet Atmosfære.

Vi vil ikke at Slaven skal blive Herre, og Herren Slave, for det er jo en Skiften af Personen og ikke Systemet.

Naar de, som i Dag sidder ovenpaa, i Morgen ligger under, hvori bestaar da Gevinsten?

Hævnen tilhører Guderne, men Mennesket maa bevise, at det er Guderne overlegent; og de gør det, naar de skaber et Samfund, hvori alt nedrigt og alt gement er kvalt.

De underkuede og de tilfredsstillede forstaar ikke hinanden; de lever tæt ved hinanden, og dog véd den ene ikke, hvordan den anden lever.

Der er to Slags Folk i et Land.

Naar en fattig Revolutionær bliver til en tilfreds Bourgeois, saa bliver han meget værre end den, der er rig fra Fødslen af, det er Grunden til, at Proletariatet maa varetage sine Interesser selv og ikke overdrage dem til Bourgeoisiet eller Arbejdere, der er paa Vej til at blive Bourgeois.

At skabe et Samfund, hvor der er Plads til alle og Lykke for alle, det er Socialisme.

F. Domela Nieuwenhuis.

Situationen

Det er en bevæget Tid, vi lever i, der gaar næppe en Dag uden at man hører om større Begivenheder saa her og saa der, Opløsning og Forvirring overalt. Det er tydeligt, at det gamle bundraadne Samfund er ved at skilles ad i Stumper og Stykker. Folkene syntes endelig at have forstaaet, at Magten er deres, saa snart de vil tage den.

Vi ser, hvorledes Arbejderne i Rusland rejser Revolutionens røde Fane, hvorledes det mægtige Czardømme knager og brager i alle Fuger.

Vi ser, hvorledes den sociale Revolutions Idé i Tyskland og Østrig-Ungarn, hvor Arbejderne længe har ladet sig besnære af de socialdemokratiske Floskelmagere, vinder frem med Kæmpeskridt. Vi ser stadig hyppigere og hyppigere Smaaopstande i Italien, evige Kampe i det udsultede og forhungrede Spanien.

Ja, selv i England, dette fredelige og parlamentariske Folk, begynder at røre paa sig og at vise alle Tegn til snart med Voldsmagt at ville frigøre sig fra Kapitalens Aag og proklamere Menneskerettighedernes Sejr.

Vi ser ogsaa, hvorledes Magthaverne hensynsløst og med dyrisk Raseri søger at nedslaa den revolutionære Bevægelse, ja ikke viger tilbage for de mest grufulde Forbrydelser, naar de derved mener at kunne bevare deres Magtstilling.

Vi saa, hvorledes den blodbesudlede russiske Czar den 22de Januar 1904 lod myrde Tusinde af ubevæbnede Mænd og Kvinder, der vilde gaa til ham med et Bønskrift. Kugler, Staal og Knutslag blev Svaret.

Men dette syntes endelig at vække det russiske Folk, ja det var, som gav det et mægtigt Varsko Verden over, et Varsko til de tusinde af Proletarer, som endnu fulgte de socialdemokratiske Forrædere og lod sig besnære af deres Floskler om den fredelige og gradvise Udvikling, der her havde høstet et saa frygteligt Resultat.

Flere og flere Proletarer Verden over begynder endelig nu at faa Øjnene op og at komme til Erkendelse om Nødvendigheden af at sætte haardt imod haardt, om at drive sine Krav frem med samme Hensynsløshed og Brutalitet som den, hvormed Magthaverne søger at slaa dem ned.

Dette gør sig foruden i Rusland især gældende i de romanske Lande, hvor Arbejderne er mere oplyste og intelligente end her i vort døde og dvaske Norden. Saaledes har Fagforeningerne i disse Lande besluttet hvert Aar at indkøbe et vist Antal af Vaaben, for, naar den Dag, Signalet lyder til Proletariatets Frigørelse, at kunne staa fuldt rustede, parate til at møde enhver Eventualitet.

Var det ikke netop noget for vore hjemlige Fagforeningsfolk at spekulere lidt over, i Stedet for at fylde en hel Del tykke, forædte Socialdemokratgeneraler med det Kontingent, som Arbejderen tidt har Møje med at skaffe.

Og tro endelig ikke, at disse Folk kan udrette noget for Eder, nej, lær at tænk selv, og handl selv, da vil Betingelserne være til Stede for et nyt Samfund, og da skal intet kunne standse vor Fremrykning.

J. J.

Bølleoverfald

Vi har modtaget følgende:

Da jeg Onsdagen den 17de ds. kom fra det Protestmøde, som «De unge Socialister» havde afholdt i «Folkets Hus» paa Jagtvejen mod Myndighedernes Optræden overfor de fire russiske Flygtninge, lagde jeg Mærke til et Individ, som stadig fulgte mig. Han maa paa en eller anden Maade ubemærket have listet sig bag efter mig ind ad min Bopæls Gadedør, thi da jeg vilde gaa op af Trapperne, blev jeg tiltalt af vedkommende Person, og hans Ord var følgende: «De skulde dog ikke spille saa rask, thi jeg skal S.... G... mig give Dem en Forsmag paa, hvad det vil sige at være Anarkist», og Handling fulgte paa Ord; han greb fat i mine Haandled og raabte: «Kom saa her!», og nu sprang hans to Hjælpere, et Par uniformerede, behjælmede Gadedriverter til, og lidt efter dansede Lovens Knipler paa mine Rygstykker. Efter at denne Pryglescene havde varet ca. 5 Minutter, mente Slynglerne, at nu havde jeg faaet nok, men inden de gik, lod de mig dog vide, at nu var der kvitteret for denne Gang.

Jeg skal med det samme gøre d'Herrer Voldsmænd opmærksomme paa, at hvis et saadant Overfald oftere skulde gentage sig, maa de være belavede paa at blive **nedskudte som de Hunde, de i Virkeligheden er.**

De troede maaske, at de havde banket de oprørske Lyster ud af mig, men de har tværtimod banket dem fastere ind, og med et endnu mere indædt Had til disse Lovens Bødler skal de snart høre fra mig.

Carl Ratje,
Korsgade 27, 3. Sal o. G

Artikel-Serien «Efter Systemskiftet. Russiske Forhold i Danmark» fortsættes, naar Rasmussen kommer ud af Fængslet.

En Oprører

Fra Tysk

«Anklagede,» sagde Obersten, «har De noget at anføre til Deres Forsvar?»

«Ja, Hr. Oberst,» svarede den anklagede, «De har officielt beskikket mig en Sagfører, som har forsvaret mig paa sin Maade; nu vil jeg forsvare mig paa min Maade.

Jeg hedder Ludvig Josef Martin og er 50 Aar Min Fader var Klejnsmed. Han ejede et lille Værksted i Forstaden Saint Martin. Det gik kun smaat med Forretningen. Vi kunde lige opholde Livet derved. Jeg har lært at læse Nationens Historie, der saa vidt jeg véd blev skrevet af Hr. Thiers. Den 29de Juli 1830 gik min Fader ud tidlig om Morgenen, om Aftenen Kl. 10 bragte man ham hjem paa en Baare, kæmpende med Døden. Han havde faaet en Kugle i Brystet; paa Baaren ved hans Side laa hans Bøsse.

«Tag den,» sagde han til mig. «Jeg giver Dig den, og hver Gang en Opstand maa finde Sted mod Regeringen, da altid, altid, altid . . .»

En Time efter var han død. Om Natten gik jeg ud. Ved den første Barrikade blev jeg staaende og tilbød mig. En Mand undersøgte mig ved Skinnet af en Blændlygte.

«Et Barn!» raabte han. Jeg var meget lille og svagelig. Jeg svarede: Et Barn, det er muligt; men min Fader blev dræbt for 2 Timer siden. Han har givet mig sin Bøsse. Lær mig at bruge den.

Fra det Øjeblik er jeg blevet, hvad jeg nu i fyrretyve Aar stadig har været: En Oprører.

Naar jeg har kæmpet under Kommunen, saa var det hverken for at vise min Kraft eller for de 30 Sous; det var af Tilbøjelighed, for Fornøjelse, af Vane, af Øvelse.

1830 ledede jeg tappert nok Angrebet mod Louvre. Den Knøs, som forrest under Svejtsernes Kugler stormede Gitteret, var mig.

Jeg har haft Julimedaljen, men Bourgeoisiet gav os en Konge. Alt maatte begyndes for fra. Jeg traadte ind i et hemmeligt Selskab. Jeg lærte at støbe Kugler og lave Krudt. Jeg fuldførte endelig min Uddannelse og ventede.

Vi maatte vente næsten i to Aar.

Den 7de Juni om Formiddagen foran Madeleinekirken var jeg den første, der spændte en af Hestene fra General Lamarzes Vogn.

Jeg tilbragte Dagen med at raabe: Leve Lafayette! og om Natten byggede jeg Barrikader. Den næste Morgen blev vi angrebne af Tropperne. Om Eftermiddagen hen imod Kl. 3 var vi blokerede, nedskudte med Kardæsker, til Slut tilintetgjort i Kirken Saint Mery.

Jeg havde en Kugle og tre Bajonetstik i Livet, da jeg af Soldaterne blev løftet op paa en Stenplade i et lille Kapel i Kirken. Jeg er ofte gaaet ind i dette Kapel, men ikke for at bede. — jeg er ikke opdraget i saadanne Ideer —, men for at se Sporene af mit Blod, som endnu staar tegnet i Stenen.

Af Hensyn til min Alder fik jeg kun ti Aars Fangenskab. Jeg blev sendt til Bjerget Saint Michel. Af denne Grund har jeg taget Del i Opstanden 1834.

1842 traadte jeg ud af Fangenskabet og trøstede mig med at vente. Revolutionen 1848 gik ganske af sig selv, Bourgeoisiet var baade

dumt og fejgt. Det var hverken med eller imod os, kun Municipalgarden forsvarede sig. Om Aftenen den 29de Februar stod jeg 3 eller 4 Timer paa Pladsen foran Raadhuset. Medlemmerne af den provisoriske Regering holdt Taler til os, den ene efter den anden, og fortalte os, at vi var Helte, store Borgere. Jordens største Nation, og at vi havde afkastet Tyranniets Aag. Efter at have smigret os med disse Talemaader, gav de os en Republik, som ikke var bedre end det Monarki, vi havde omstyrtet. I Juni greb jeg atter min Bøsse.

Men denne Gang lykkedes det ikke. Jeg blev arresteret, dømt og sendt til Cayenne. Det syntes som at jeg der har opført mig godt. En Dag frelste jeg en Officer fra at drukne. De kan nok forstaa, at jeg godt kunde have skudt paa denne Officer, hvis han havde befundet sig paa den ene Side af en Barrikade og jeg paa den anden, men lige overfor en druknende, en doende?

Endelig blev jeg benaadet! I Cayenne blev jeg Ven med en Skræder ved Navn Bernhardt. Seks Maaneder før min Afrejse til Frankrig døde han. Jeg drog ud for at opsøge hans Enke, som levede i stor Elendighed. Jeg giftede mig med hende, og i 1859 fik vi en Søn. De vil straks komme til at forstaa, hvorfor jeg taler til Dem om min Kone og min Søn. I det mindste kan De ikke tvivle paa, at en Oprører. der gifter sig med en Oprørers Enke, ikke vil opdrage kongeligsindede Børn.

Under Kejsertiden var der intet at gøre. Ventetiden var lang.

Saa begyndte Belejringen og jeg var lige straks imod Regeringen. Jeg har marscheret mod Raadhuset den 31te Oktober og den 28de Januar.

Jeg holdt af Oprøret for Oprørets Skyld. En Oprører — jeg har sagt fra først af, at jeg er Oprører, jeg kan ikke betragte en Klub uden at træde ind i den, intet Oprør uden at være med, ingen Barrikade uden at bære min Part til den.

Desuden er jeg ikke ganske uvidende, og jeg sagde til mig selv, at vi en Dag fuldstændig vilde naa Maalet, og saa er det vor Tur. Vi vil blive Regeringen, og dette vilde være bedre end alle disse Advokater, som under Slaget stiller sig bag os og efter Sejren gaar os forbi.

Den 18de Marts kom og naturligvis var jeg ogsaa med der. Jeg raabte «Leve Armeen» og fraterniserede med Tropperne.

Jeg gik ind i Raadhuset og fandt der en Regering, der funktionerede absolutistisk ligesom den 14de Februar. Nu vil de fortælle mig, at denne Opstand ikke var tilladelig. Det er muligt, men jeg véd ikke hvorfor. Jeg begynder sikkert at fare vild i de Opstande, der er en Pligt, og dem, der er en Forbrydelse. Jeg indser ikke rigtig Forskellen.

Jeg skød paa Versaillanerne 1871 som jeg skød paa den kongelige Garde 1830 og paa Municipalgarden 1848. Efter 1830 fik jeg Julimedaljen, efter 1848 Hr. Larmatines Komplimenter. Denne Gang vil jeg faa Døden eller Deportation.

Der gives Opstande, som I syntes om. I oprejser Æressøjler for dem, og I giver Gaderne Navn efter dem, og os, der har gjort Revolutionen, kalder I Helte, Borgere, tapre Folk o. s. v.

Og saa gives der andre Opstande, som mishager Eder, og hvis Udøvere I tildeler Forvisning eller Død. Velan! Ser I, hvis I ikke havde gjort os saa mange Komplimenter efter de første, saa vilde vi maaske ikke have gjort de sidste.

Hvis I ikke havde oprejst os Bastillesøjlen ved Indgangen til vor Fødeby, vilde vi maaske ikke have ødelagt Vendômesøjlen i vort Kvarter.

Disse to Ting var ikke i Samklang med hinanden, den ene maatte omstøde den anden, og akkurat saaledes er det jo gaaet.

Nu kommer Grunden, hvorfor jeg den 26de Maj har kastet min Kaptejnsuniform bort og hvorfor jeg er bleven arresteret i Bluse.

Jeg skal forklare det. Efter at jeg havde erfaret, at de Herrer af Kommunen i Stedet for med Bøssen i Haand at komme ud til os paa Barrikaderne, delte Banknoterne i Raadhuset, ragede deres Skæg, farvede deres Haar og gik ned i Kælderne og gemte sig, saa vilde jeg ikke beholde de Snore, de havde givet mig.

Desuden var de mig ligefrem modbydelige, disse Snore.

Kaptajn Martin — det lød saa dumt. Oprører Martin — det var noget andet.

Jeg vilde ende som jeg havde begyndt, dø som min Fader var død, en Oprører i et Oprør, en Barrikademand paa en Barrikade.

Jeg kunde ikke finde Døden.

Jeg blev taget til Fange og er nu i Eders Magt.

Kun en Bøn kunde jeg ønske at rette til Eder.

Jeg har en Søn paa 17 Aar, der er i Cherbourg ved Marinen. Han har kæmpet og vil sandelig ikke benægte det; men det er mig, der har trykket ham Bøssen i Haanden, og det er mig, som har sagt til ham, at det var hans Pligt. Han har hørt og adlydt mig — — — dette er hans hele Forbrydelse. Dom ham ikke for haardt.

Hvad mig angaar; saa behold mig, lad mig ikke slippe løs, det er det Raad, som jeg giver Jer for Jeres egen Skyld.

Jeg er for gammel til at forbedre mig, og hvad vil I saa? Der er intet at gøre.

Jeg er født paa den uheldige Side af Barrikaden.»

Vor Skarnkasse

Hofsnogen K. M. Klausen har nu endelig opnaaet den Ære at komme op i Rang med Krybdyrene P. Sabro og Jensen, idet han for nogle Dage siden var til en større Kongemiddag paa Hofhotellet «Fønix» i Bredgade. Medens Champagnen flød i stride Strømme, blev der holdt Taler for Konge, Fædreland og *Militarismen*. Det er let forstaaeligt, at denne *Snog* er Modstander af de antimilitaristiske Opraab, som «Socialistisk Ungdomsforbund» har udsendt, og ved flere offentlige Møder forsøgte at udsprede den Løgn, at Opraabene er udgivet for Højres Penge.

En socialdemokratisk Koloni. Mandagen den 22de ds. indeholdt «Social-Demokraten» en begejstret Artikel om den nye Ladegaard paa Amager. Ganske rørende fortæller Bladet om den Idyl, der hersker her ude, om den vældige brede Kanal, som er omgiven af blomstrende Rosenhække, om Svanerne. som glider om i det dybe, stille Vand o. s. v.

Maaske betragter d'Hrr. Socialdemokratgeneraler denne Anstalt som Symbolet paa den socialdemokratiske Fremtidsstat.

Socialismens Fremgang. Socialdemokratgeneralerne i Københavns Kommune har atter rykket Arbejderne et Stykke frem mod Maalet — Tvangsstaten —, idet de har faaet vedtaget, at herefter skal de, der ikke kan betale Skat, og som ikke har noget, der kan stjæles fra dem, afsone Beløbet ved Tvangsarbejde i den nye Koloni paa Amager.

A. C. Meyer udtalte for nogle Dage siden paa et offentligt Møde, at de socialdemokratiske Rigsdagsmænd havde hundrede af Hensyn at tage, før der kunde tænkes paa Arbejdernes Interesser. Det er sjældent, at disse Hyklere udtaler sig saa ærligt.

Annoncepris: 25 Øre pr. Petitlinje.

«Skorpionen» forhandles følgende Steder:

Pilestræde 56; St. Pederstræde 23; Kirkeplads 2, Hj. af Istedgade; Gl. Kongevej 164; Aaboulevard 15; Nørrebros Kiosk, Elmegade, Korsgade 10 og paa Raadhuspladsen hver Lørdag Aften.

I Kristiania faas Bladet hos Sigwald Lian, Toftesgade 22, 1.

I Stockholm hos A. Holmstrøm, Odengatan 56, og G. Schrøder, Luntmakaregatan 71.

Brand

(Redaktør: *Hinke Bergegren*),

Organ för socialistiska ungdomsförbundet i Sverige.

Udkommer 1 Gang maanedlig.

Hver dansk revolutionær, som vil følge med den revolutionære Socialisme i Sverrig, bør købe og læse «Brand».

Ekspedition:

Axel Holmström,

Odengatan 56,

Stockholm.

Den sociale Generalstrejk,

oversat fra Tysk
og udgivet af Kr.s socialdemokratiske Ungdomslag,
kan faas i vor Ekspedition. Pris 15 Øre.

Anarkismens Katekismus

(A. catechism of Anarchy)

Norsk Udgave besørget af

Sigwald Lian.

Pris 10 Øre.

Kan bestilles i vor Ekspedition:

Dannebrogsgade 51, 1. o. G.

DET TYVENDE AARHUNDREDE

Redaktør: JAKOB VIDNÆS

Norges socialistiske Ungdomsforbunds Organ

kun 1 Kr. aarlig.

Ekspedition:

Torvbakgaden 2, 2. Sal.

Kristiania.

Ur djupet,

en ny Digtsamling af Leon Larsen,
er udkommet og kan faas i vor Ekspedition.
Heftet er paa 64 Sider og Prisen 50 Øre.

Die Freie Generation.

Dokumente der Weltanshauung des Anarchismus.

58, Berwick Street, London W.

Koster pr. Enkeltnummer. iberegnet Postpenge, 35 Øre. Udkommer en Gang om Maaneden. 3 Numre er udkomne. Hvert Hæfte er paa 32 Sider.

Forhandlere søges til «Skorpionen». Man bedes henvende sig i Ekspeditionen.

Meningsfæller!

Støt Bladet ved at arbejde for dets Udbredelse paa Værksteder og Arbejdspladser!

Anders Nielsens Tryk, Øhlenschlægersgade 37. København